

Пролісок

portal.prolisok.org

листопад
2016
№3
(171)

ІНФОРМАЦІЙНИЙ ВІСНИК

Газета Кіровоградського обласного навчально-виховного комплексу
(гімназія-інтернат – школа мистецтв)

Сьогодні в номері:

**Незламна
Україна**

9 см.

**Матінка -
природа!**

11 см.

**Осінній
вернісаж**

2-5 см.

ОСІННІЙ ВЕРНІСАЖ

Уже два десятиліття в кінці першої умовної чверті проходить Осінній вернісаж. Це загальногімназійне свято, де кожен учень має змогу розкрити свої здібності.

Традиційно учні 5-9, міських 10-11 класів підготували цілісну програму, в яку ввійшли осінні звичаї та обряди українського народу.

Всі народи мають свої звичаї, що

Донченко вкотре довела, що вона талановита

виробилися протягом багатьох століть. Вони освячені віками. Звичаї – це ті прикмети, за якими розпізнається народ не тільки у сьогоденні, а й в історичному минулому; це ті неписані закони, якими керуються в найменших щоденних і найбільших національних справах.

Звичаї і рідна мова – це і є незнищені характерні ознаки народу.

Золоту осінь в Україні через віршовані поетичні рядки та запальні хореографічні композиції показали учні 5, 6 та 8 класів. Незабутньою стала композиція «Осінь» Святослава Вакарчука. Мила і тендітна Настя

в усьому.

Тяжку працю хлібороба від збирання врожаю до випікання запашного короваю глядачі могли побачити, переглянувши хореографічну композицію «Обжинки», з якою блискуче впоралися учні 7 класу. Кожна група виконувала певну роботу, і, слід зазначити, що це було чітко, гарно і правдиво.

Українські вечорниці здавна полюбили

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

парубки та дівчата. Не залишилися байдужими до них і учні 9 класу. Доречні жарти між хлопцями і дівчатами, яскраве музичне оформлення, фінальна хореографічна композиція «Хлопчачі розваги» стала окрасою їхнього виступу.

Блок осінніх звичаїв та обрядів українського народу завершили міські 10-11 класи. Мовою хореографії вони відтворили сватання та весілля. Глядачі були в захопленні від вдало підбраного музичного матеріалу, майстерно виконаних чудових хореографічних композицій, надзвичайно красивих наречених, артистичного Стецька та головної циганки Анни Мухіної.

Обласним десятим класам завдання більш складним, ніж нашим майбутнім випускникам – адже в Осінньому вернісажі вони брали участь вперше. І, мабуть, ще складнішим – для їх вихователів: на сцені повинен бути увесь клас, тобто у кожного є своя роль (як на Останньому дзвоник улучно сказав В. Данченко «...а хтось просто виносить на сцену стілець...»). Так, це теж потрібно вміти любити.

Розпочали виступ обласних класів молодий математичний 10-Б з ліричною

програмою «Ромео і Джульєтта», але не зовсім за Шекспіром. Після чергової прогулянки учні класу зустрічаються з оригінальними молодими людьми, які назвали себе хіпстерами. Вони ж і розповіли гімназістам про нову концепцію освіти, де об'єднуються навчальні заклади та і, взагалі, «кто тут главный?».

Як і годиться, до спільної дружби без конфліктів на вечір знайомств запросив усіх учнів новоствореного закладу «Мрії збуваються» Олександр Наумович. Артистизм, «гостинність», «доброзичливість», «ввічливість» продемонстрували на балу аристократичні Юлія, Лілія, Роман, Ірина, Ельвіра та Анастасія. А що ж Ромео і Джульєтта? (це вже за Шекспіром). Батьки Джульєтти не хотіли б Ромео, але заради кохання стане надзвичайно позитивним і впевнений, що батьки Джульєтти змінять про нього думку. Отже, кохання перемогло.

Продовжили виступ універсальний 10-Г з патріотичною програмою «Україна – це ми». Учні через поетичне слово, вокальні та хореографічні композиції вивістили свою любов до України. Це було щиро, правдиво,

ГІМНАЗИЙНЕ ЖИТТЯ

складніші вокальні та хореографічні композиції.

Першими показали програму «Чисто NEWS» математичний 11-Б. Елегантні, красиві та креативні ведучі – «заслужений саксафоніст» Антон Волков, «видатний математик» Олесь Поліщук та «таємний агент» Іван Осокін впевнена, сподобалися Зеленському та Жидкову.

У цій програмі зовсім не були зайвими

зрозуміло і високохудожньо. Ведучі Влада і Богдан все взяли у свої руки – і програма їм підкорилася. З хореографією, можна сказати, теж впоралися, а Дар'я, Настя та Рима довели, що вони неабиякі співачки. Проникливим (хоча дуже хвилювався) в «Чорнобривцях» був Антон Паламарчук. Словом, молодці!

Наші майбутні випускники – обласні одинадцятикласники – почували себе на сцені досить впевнено. Їм під силу були більш театралізовані програми, де вони демонстрували прекрасні акторські здібності,

виступи Всеволода Амброса та найкращого лірика гімназії Миколи Федурка, якого так ніжно супроводжувала піаністка Юлія.

Ніхто з присутніх не залишився байдужим від сольного концерту Дмитра Каракоця. Його «пінгвіни» «на подтанцовке» були неперевершеними.

Про своє гімназійне життя розповіли всім нам гуманітарний 11-В. Милі, щирі Катерина та Євген стовідсотково впоралися із завданням ведучих. Всі гумористичні сценки були майстерно підготовлені. Запам'ятався фрагмент відомого фільму з Людмилою Прокоф'ївною (Дар'я Чернієнко) та Анатолієм Єфремовичем

(Олесь Амбросов). Пара була дуже артистична.

А що ж стосується вчителя української мови (Наталя Подиряко), то урок фізкультури вона провела на відмінно. Ці сценки вдало підібрані, тому і учням, і вчителям це було надзвичайно близьким, і зрозумілим.

Звичайно, наші майбутні випускники не обійшли кохання. Як же без нього? Підтвердженням всіх слів цього величного почуття був вальс кохання. На сцені був «король вальсу» (серед обласних класів) Сергій Романескул та чарівна Ксенія Боднар.

Продовжили виступ універсальний 11-Г. Ведуча програми «Міняю школу» Маша сповістила, що розіграш тисячі годин у арабській гімназії виграв наш облкомплес. І ось наші дівчата в омріяній країні.

Їх навчають ходити в паранджі, жити в гаремі і ще чогось багато невідомого для них. Але... згодом постає питання: що я тут роблю і навіщо? Приємно було почути під кінець програми, що наші гімназисти скучили за формою, уроками, знаннями, «і все рідне – то своє, далеке – то не наше». З ролями впоралися всі без винятку.

Завершували програму Осіннього вернісажу 2016 гуманітарний 10-В.

Незважаючи на новий «особовий склад», Наталя Авимівна зі своїми підопічними не змінювали своїм принципам. Програма, як і минулого року, мала назву «16 осінній квартал», але вже «Перезавантаження». Ведучі Ольга і Богдан – на висоті. Ми знову побачили артистизм, невимушеність усіх головних виконавців, чудові хореографічні композиції, і

що б там не казала Наталя Авимівна, «співаків у класі немає!!!» – бездоганне виконання пісень. І нема чого схилити голову перед «співочими талантами попередників». А ще було море дотепного гумору. Чого тільки варта книга Кульчицького в обрамленні рушника! Шквал оплесків викликали танцюристки з Бобринця Аня та Світлана, чарівна Олівія, висококласні піаністи Оксана, Анатолій та Евеліна. Всім браво!

Фінал програми 10-В плавно перейшов у фінал всього вернісажу 2016. Це був реп про нашу рідну Україну і народ, який прочитали з надривом усі 32 кварталяці. До речі, в кожній програмі були досить пристойні фінали.

Вернісаж 2016 уже позаду. Він був прекрасним.

До нього максимум зусиль доклали всі учні, їхні надзвичайно творчі вихователі, хореографи, вчитель музики, фахівці технічного центру.

Закінчився Осінній вернісаж, як завжди, традиційно – теплими словами директора, народного артиста України, професора А.Є. Короткова і коротенькими виступами випускників, які з'їхалися «додому».

Н. Брояківська

Погляд «не стороннього»

пам'яті назавжди у кожного з нас. Це було щось надзвичайне! Неперевершене виконання Державного Гімну України, виступи молодих артистів – так, я не помилився, саме артистів, де кожен відчував відповідальність і важливість свого внеску у спільне свято.

З першими кроками дорогою до гімназії було відчуття, що переступаємо поріг із однієї епохи в іншу. Така собі своєрідна машина часу. Відвідування уроків – це не вимушена данина, а незабутня тайна просвітництва. І це не лише моя думка, це думка усіх батьків та дітей, з якими доводилося спілкуватися.

Мені не хотілося б виділяти когось із педагогів, це не зовсім коректно, але скажу, що керівництву закладу вдалося створити колектив однодумців, яких дійсно можна назвати Вчителями з великої літери. Інтелект, освіченість, почуття гумору, завзяття – таку оцінку я чую від батьків щодо викладачів, які навчають наших дітей. Вони вчать дітей не бути байдужими, мати цілі у житті і дивитись на світ з оптимізмом. Так, іноді нам усім складно – ні хвилини спокою, ні хвилини вільного часу. Іноді дитина засиджується допізна за виконанням домашнього завдання, але про все це забуваєш, коли потрапляєш на свята до гімназії. Особливою була «Посвята у гімназисти». За два місяці навчання наших дітей я побачив справжню «родину» – міцну, згуртовану, дружню, об'єднану в єдиний організм. Це дійсно дуже важливо – бути однією командою. Ми – батьки і вчителі – хочемо одного – зростити особистість. Надзвичайну особистість.

Сьогодні вперше я постаю у ролі кореспондента газети «Пролісок» і тому, мабуть, буде правильним спочатку відрекомендуватися. Моє ім'я – Микола Миколайович Цуканов, я – тато одного з учнів Кіровоградського облкомплексу – Глеба Цуканова. Сьогодні я хотів би поговорити не про свого сина, а про всіх «п'ятиклашок», які своєю працею, завзяттям заслужили честі навчатися у цьому закладі.

Не зайвим буде нагадати, як все починалося і який суворий відбір відбувся серед бажаючих вступити протягом підготовки усіх чотирьох років. Кожен другий «зійшов з дистанції». Відбулося це через різні причини: не витримували шалений темп діти, не вистачило терпіння їх батькам. І от 36 новачків – хлопчиків та дівчаток – переступили таки поріг обласного комплексу.

Мені, як фотографу-любителю, пощастило в ці дні бачити обличчя і батьків, і дітей. Але якщо діти були розгублені, у їх поглядах вгадувалася невпевненість, то обличчя батьків сяяли від посмішок – вони пишалися своїми нащадками.

Перша загальна лінійка залишиться в

Микола Цуканов

Єднаємося, гуртуємося...

Сизоненко Катерина, 6 клас

Час, який ми проводимо у школі, розпланований таким чином, що вихованці мають змогу не тільки навчатися шкільним предметам, займатися хореографією, а й знаходять час дізнатися цікаві історії нашого міста.

Таким заходом був похід до пожежної частини, яка розташована на вулиці Єгорова, де розміщена пожежно-технічна виставка. Відразу біля входу нас зустріла екскурсовод, яка дуже цікаво розповіла про роботу пожежної частини у минулому та сьогодні.

Приміщення виставки має 3 зали. Перший зал розповідає про „пожежну“ історію міста. Ми дізналися, що раніше більшість будинків були дерев'яними, дахи покривали солом'ю, не було пожежної служби, тому так часто було, що вогонь нищив усе на своєму шляху, а люди втрачали власне майно. Таких великих пожеж було 8, за яких горіло все місто. Тож у 1841 році було вирішено створити пожежний обоз. Ми мали змогу на власні очі бачити, як він виглядав, а також якими були перші знаряддя пожежників - найпростішими і не пристосованими до гасіння великих пожеж. В цьому залі ми побачили і першу форму, що носили пожежники та їхні керівники. Дізналися, яким чином у ті часи сповіщали про пожежі, як телефонів не було, зате стояла каланча, на якій цілодобово чергував вишковий. Якщо він бачив

десь пожежу, то вивішував знаки з того боку, звідки була пожежа.

Друга зала - це зала техніки та служби. У ній виставлено пожежні костюми, у яких зараз працюють наші рятувальники. Побачили, як виглядає пульт диспетчера, на який приходить сигнал тривоги, макети автомобілів, на яких працюють наші рятувальники.

Третя зала - це зала профілактики. Нам було надано поради, як треба себе поводити в побуті, щоб не сталася пожежа, побачили наслідки пожеж - у вигляді предметів побуту, що залишилися після пожежі. На діаграмі, виставленій у залі, побачили, як за 4-6 хвилин згорає повністю кімната. Враження дійсно жахливе.

Остання експозиція також профілактична. Містить зразки, макети вибухонебезпечних предметів, які ми можемо зустріти на наших вулицях: це і ляльки, і мобільні телефони, і машинки - все те, що може зацікавити. Кожен із нас зрозумів, що наслідки необережного поводження з вогнем можуть бути страшними і коштувати життя, тому не варто жартувати. На цій виставці ми не вперше, але слухати було цікаво, бо подорослішали і з більшим розумінням ставимося до почутого.

А ще - єднаємося, гуртуємося. Спільні заходи лише зближують. Це також важливо.

Стосунки

Щодня ми переступаємо поріг нашої гімназії. Щодня ми спілкуємося з оточуючими нас людьми. З одними ми знаходимо спільну мову, а з іншими...

Стосунки між однокласниками дуже важливі. Саме на них будується сила класу, його успішність і продуктивність. У більшості випадків стосунки вибудовують класні керівники, але іноді клас робить усе сам. На жаль, це не закінчується добром.

У нашому маленькому колективі стосунки між дітьми перебувають на рівні достатньо високої організації. Наш вихователь організовує багато різних заходів задля цього: виховні години, класні збори і навіть ігри. Одна з них називається «гарячий стілець». У цій грі ми називаємо дві гарні і одну погану рису того, хто сидить на стільці. Завдяки погляду «збоку» діти мають змогу подивитися на себе інакше, переосмислити власні дії та вчинки, визначити рису, яка «заважає» бути гарною людиною, дає змогу змінити

себе на краще. Тож ми вчимося дружити і «почуттю ліктя».

Наш клас радить вам бути дружними і, відповідно, вибудувати свою команду переможців, бо дружба та гарні стосунки - це фундамент справжньої перемоги.

До речі, не забувайте, що кожна людина особлива і має різні вміння та таланти, тож, якщо хтось не такий, як ви, то це навіть добре, бо разом зможете більше.

Тож, якщо будете дружними і допомагатимете один одному, то і вийде все у вас!

Франчук Марія, 6 клас

Незламна Україна

Найдорожче для всіх людей – це те місце, де вона народилась, і зветься воно для більшості з нас Україна. Я люблю Батьківщину всім своїм серцем.

Моя країна – це приклад духовності народу, великої мужності та терпачості. Багато століть вона йшла тяжким шляхом. У нашого народу завжди була внутрішня сила, співуча душа, ми варті своєї історії, свободи справжнього нездоланного народу. Кожен із нас повинен пишатися своєю історією, бо наші пращури самовіддано боролися за своє майбутнє, щоб ми з вами мали краще життя.

Чарівна краса України – це її степи, зелені ліси й долини та безмежні блакитні небеса. Я щаслива, що народилась і живу в такій чудовій країні. Я люблю Тебе, моя Україно, ти надаєш мені сил. Сьогодні Ти знову переживаєш важкі часи. Але я вірю, що Ти скинеш із себе тяжкий тягар і знову засяєш яскравими барвами своєї краси.

Лева Катерина, 7 клас

Є у кожного країна,
Своя невока-
Батьківщина,
Це для мене Україна,
Вона одна, завжди єдина.
Люблю її за цвіт калини,
За ніжну мову солов'їну,
За ті місця, де я зростаю,
За ті рядки, що Шевченко писав.
Я хочу сказати українцям
«Спасибі»,
За те, що дають надію і віру,
За краще майбутнє моєї України,
За те, що дають мені посмішку щирі.
За колін все як устане наша країна,
Я знаю це точно, і віра та сила.
Народе, допоможте невоці піднятися,
Не будемо більше ніколи здаватися!

Сіроменко Дар'я, 7 клас

Наша мова!

Наша мова – найцінніший скарб. Дев'ятого листопада ми святкуємо День української писемності та мови. Він важливий для нас, українців, оскільки мова – це те, що об'єднує будь-який народ.

Українська мова – дуже милозвучна й гарна. Її доволі легко вивчити. А ще вона незвичайно особлива і багато чим відрізняється від інших слов'янських мов. Наприклад, це єдина слов'янська мова, де є кличний відмінок і зменшено-пестливе слово від слова «вороги». Гарний знавець нашої мови може скласти розповідь українського, де всі слова починаються з однієї і тієї самої літери.

Звідки ж бере початок українська мова? Вважається, що вона зародилася у Київській Русі, коли князь Володимир Великий обирав єдину віру для держави, відкинувши язичництво. До того часу на Русі не було писемності. Багато представників різних народів пропонували київському князю свої релігії, але обрав Володимир саме християнство. Підштовхнуло його до цього те, що візантійський імператор переклав Біблію на руську мову. Для цього він найняв «мудрих мужів-просвітителів» Кирила і Мефодія, які створили відповідні букви до кожного звуку, які є у мові держави Володимира Великого. Завдяки цьому, 988 року наші предки стали християнами та одержали писемність.

Дев'яте листопада – це також день вшанування пам'яті Нестора Літописця. Нестор був ченцем Києво-Печерського монастиря, автором-упорядником важливого історичного документа Русі – літопису «Повість минулих літ». «Повість...» – це перший літопис, що дійшов до нас. При його складанні використано давні літописи, які не зберегли «Повість минулих літ» збереглась в багатьох списках, найстаріші з них – Лаврентіївський та Іпатіївський. У літописі викладено події від 860 до 1111 року.

Після розпаду Київської Русі та відходу українських земель до Речі Посполитої віра та мова була тим, що виділяло українців з-поміж

інших культур. Народи-поневолювачі хотіли перетворити українців на кріпаків, стерти з лиця землі українців як націю. А для того, щоб знищити народ, не треба його вбивати, потрібно лише знищити його культуру, а зокрема й мову. Українську мову називали холопською, малоросійською, кріпацькою, грубою, неотесаною. Але українська мова збереглася попри всі намагання її заборонити знищити.

Українською писали свої геніальні твори Тарас Шевченко, Леся Українка, Григорій Сковорода, Ліна Костенко та багато інших видатних митців. Нашою мовою створено багато народних пісень, прислів'їв, приказок, причин, переказів і легенд. Це скарби, які не можна продати, покласти собі в гаманець. Вони належать всім українцям. Ми повинні розуміти, що усна народна творчість, складена українською мовою, є великою духовною цінністю для нас.

Мова – це наше коріння, наш стовбур-опора. Якщо ми хочемо називатись українцями, ми маємо обороняти мову і в наші дні: говорити і писати правильно, без помилок, вживати якнайменше запозичених та іншомовних слів, частіше заглядати у словник і збагачувати мовлення епітетами, метафорами, різними крилатими фразами. Тоді ми дійсно плекатимемо свою рідну мову, адже вона гідна цього, бо наша мова – наш найцінніший скарб.

**Мово! Ти – мати, ти – моя доля.
Тільки з тобою справді на волі.
Мово! Любить тебе буду я щиро!
Ти – моя гордість, ти – мої крила!**

Матінка – природа!

З року в рік ми маємо чудову нагоду спостерігати за різноманітними сюрпризами, які готує нам матінка-природа.

Вкриваючи нашу землю білосніжною, пухнастою, сніговою ковдрою, приносить до нашого краю зиму. Пробігшись своїми тендітними ніжками по розталому снігу, пробуджуючи від довгого сну усе навколо, тихо й лагідно розпускаючи пелюстки перших квітів, приходить за своєю сестрою зимою – весна.

Далі наша матінка-природа ніжно й так солодко промовляє своїми вустами слово: «Літо». Приходить тепле сонечко, біжить і грається з маленькими камінчиками струмок, все цвіте – і це радує людське око та душу.

Через деякий час природа, розкриваючи свою шафу, дістає звідти жовтогаряче, немов найяскравіші промені сонечка, осіннє вбрання. Настає осінь. Дерева вдягаються у жовті, багряні, золотисті шати. Ти дивишся і не знаєш, коли закінчиться казка і прийде реальність. Тобі важко відірвати око від нібито незначної краплинки роси, яка так радісно виблискує в промінні осіннього сонечка і вдягає своє маленьке платтячко, сплетене із сріблясто-рожевих павутинок павучків-трудівників. Непорушно стоїть і тисячолітній дуб, який теж не втрачає своєї нагоди похизуватися новим,

осіннім вбранням. А який врожай дарує нам наша осінь-чарівниця, годі й казати! Починаючи від червонобоких яблук, які так весело посміхаються з-під листя яблуньки, закінчуючи справжніми господарями на городі – панами гарбузами.

Ось і день стає коротшим, але ми не сумуємо, адже завтра настане новий день сонечко постукає у віконце і ти радісно прокинешся, щоб вийти надвір і зробити ковток свіжого повітря, де літають тонкі відтінки запаху легкого осіннього листя, соняшникового насіння й також теплою, легкою осінньою дощу, який разом із вітерцем, обов'язково завітають до твого будинку.

Спасибі тобі, матінко-природо!

Іванова Слизавета, 8 клас

Етикет представника нації та громадянина держави

Етикет - це кодекс правил поведінки, що регламентує взаємини між людьми у різних ситуаціях.

Слово «етикет» французького походження, спочатку позначало товарну етикетку, згодом так називали церемоніал при дворі, тобто правила чемності й норми поведінки. Саме з цим значенням слово етикет почало функціонувати у німецькій, польській, російській та інших мовах.

Справжній громадянин своєї країни повинен дотримуватися правил етикету у життєвих ситуаціях, пов'язаних із політичними нормами, народними традиціями, мовними проблемами.

По-перше, представник нації повинен поважати свою країну, державну мову і дотримуватися законів. По-друге, він має знати історію свого народу, бо «без минулого немає майбутнього». Також я вважаю, що громадянину країни необхідно бути толерантним, доброзичливим і гостинним до інших націй.

Крім цього, кожен громадянин повинен також дотримуватися певних правил щодо рідної мови: справжній українець завжди

спілкуватиметься українською у колі людей, що її розуміють. Це повинно виявлятися у всіх сферах життя. Громадянин не має цуратися своєї мови, звичаїв, українець може вносити зміни чи вдосконалювати традиції для зацікавлення громадян ними. Також він має заохочувати рідних і близьких до пізнання рідної культури і плекати любов до традицій у дітей. У разі загрози існуванню звичаєм, громадянин має чесно захищати їх і піклуватися про чистоту мови. Українець повинен витіснити з неї суржик і росіянізми. Мати у домашній бібліотеці книги, газети, журнали рідною мовою. Ніколи не бути байдужим до тих, хто виявляє зневагу до рідної мови, захищати рідну мову, її право на існування.

Отже, крім виконання обов'язків справжнього представника нації та громадянина держави, кожен носій мови має також свої певні правила етикету, адже мова – це душа народу, якщо не буде мови – загине нація. Тож не лініуйтеся та виконуйте ці легкі правила - і ви будете справжніми Українцями!

Котяк Катерина, Рябич Анастасія, Таран Діана, 9 клас

Відповідальні за випуск: Шепель В.О., Французан Н.О.
Голова комісії інформації УПГ.

Редакція не несе відповідальності за зміст матеріалів

Веб-адреса: http://portal.prolisok.org/gazeta_prolisok.html

Всі права захищені © 2016 Надруковано в ТЦ облкомплексу, тираж 40 екз.